

Szegedi Ítéltábla
Bf.IV.368/2018/6.

A Szegedi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Szegeden, 2018. október 2. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A testi sértés büntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt **vádlott neve** ellen indított büntetőügyben a **Kecskeméti Törvényszék** 2018. május 22. napján kihirdetett **3.B.165/2017/59.** számú ítéletét **megváltoztatja** az alábbiak szerint:

vádlott neve vádlott terhére megállapított 2 rb. testi sértés büntettének kísérletét a Btk. 164. § (1) bekezdés, (2) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulata szerint **minősíti**.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a kiszabott szabadságvesztés tartamába a vádlott által 2016. június 5. napjától 2018. május 22. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt tekinti beszámítottnak, a feltételes szabadságra bocsátás körében a legkevesebb három hónap kitöltésére vonatkozó rendelkezést mellözi.

Megállapítja, hogy a vádlott ország 1 neve -ban született, tényleges tartózkodási helye: cím

A 2016. június 5. napjától 2018. július 5. napjáig előzetes fogvatartásban, 2018. július 6. napjától bűnügyi felügyelet hatálya alatt lévő vádlott neve vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja a 2018. május 23. napjától 2018. július 5. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt.

Kötelezi a vádlottat, hogy fizesse meg az államnak külön felhívásra a fellebbezési eljárás során felmerült 35.024,- (harmincötezer-huszonnégy) forint bűnügyi költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével a 2016. június 5. napjától őrizetben, 2016. június 7. napja óta előzetes letartóztatásban lévő vádlott neve vádlottat bűnösnek mondta ki 2 rb. testi sértés büntettének kísérletében (Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulata, Btk. 10. § (1) bekezdés) és testi sértés büntettében (Btk. 164. § (1) és (3) bekezdés), ezért öt halmazat büntetésül négy év szabadságvesztésre ítélte, melynek végrehajtási fokozatát börtönben állapította meg. A kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámította a vádlott által 2016. június 5. napjától az elsőfokú ítélet meghozataláig előzetes fogvatartásban töltött időt. Megállapította, hogy a vádlott feltételes szabadságra bocsátásának a büntetés kettőharmad részének, de legkevesebb három hónapnak a kitöltését követő naptól van helye. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről és kötelezte a

vádлотtat a felmerült 121.288,- forint bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen ellenérdekű fellebbezések bejelentésére került sor:

Az ügyész, az elsőfokú ítélet kihirdetésekor a vádlott terhére, a kiszabott büntetés súlyosítása, hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetés és kiutasítás kiszabása érdekében. Később írásban előterjesztett fellebbezésében ezt módosítva, elsődlegesen abszolút eljárási szabálysértésre figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, másodlagosan a kiszabott büntetés súlyosítását és kiutasítás alkalmazását indítványozta.

A vádlott és védője egyezően elsődlegesen felmentés, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítése érdekében.

A vádlott védője a fellebbezési nyilvános ülésen a fellebbezését akként módosította, hogy abszolút eljárási szabálysértésre történő hivatkozással elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezését indítványozta, másodlagosan a felmentés és a kiszabott büntetés enyhítése érdekében bejelentett fellebbezését is fenntartotta.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.163/2017/12-II. átiratában és ezzel egyezően a fellebbezési nyilvános ülésen a vádlott terhére bejelentett ügyészi fellebbezést fenntartva, azt akként módosította, hogy azt az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására irányuló részében tartotta fent.

A főügyészség álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok megsértésével folytatta le a bizonyítási eljárást, tekintettel arra, hogy az elsőfokú ítélet meghozatalában a tanács elnökeként az 1998. évi XIX. törvény 21. § (3) bekezdés a) pontjában írt kizárt bíró vett részt. Az elsőfokú bíróság tanácsának elnöke, bíró neve bíró ugyanis 2016. november 30. napját követően a nyomozási bíró határozatai ellen bejelentett fellebbezések elbírálásában, a másodfokú tanács tagjaként három alkalommal is részt vett. A főügyészség hivatkozott a 21/2016. (XI. 30.) AB határozat, valamint a 25/2017. (X. 17.) AB határozatban írtakra, amelyek alapján álláspontja szerint a tanács elnöke kizárt bírónak minősült, mert azokban az ügyekben, amelyek a 21/2016. (XI. 30.) AB határozat közzétételekor, azaz 2016. november 30. napján folyamatban voltak vagy amelyek a közzétételt követően indultak, de nem esnek az 1998. évi XIX. törvény módosított szabályának hatálya alá, a 21/2016. (XI. 30.) AB határozatban megfogalmazott alkotmányos követelményt alkalmazni kell. Tekintve, hogy jelen ügy 2016. június 5. napján indult és 2016. november 30. napján folyamatban volt, így bíró neve kizárt bírónak minősült, ezért a főügyészség összességében indítványozta az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és új eljárásra történő utasítását.

Sem az ítélet hatályon kívül helyezése, sem a felmentés, sem a kiszabott büntetés enyhítése érdekében bejelentett fellebbezések nem alaposak.

A Szegedi Ítéltábla a 2018. július 1. napjától hatályos, a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (továbbiakban: Be.) 868. § (1) bekezdése alapján a másodfokú felülbírálatkor hatályban lévő törvény szerint járt el és a bejelentett fellebbezésekre tekintettel, a Be. 590. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés alapján az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt, teljes terjedelmében felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárásakor hatályban lévő 1998. évi XIX. törvény, azaz a régi büntetőeljárási törvény rendelkezéseinek megfelelően folytatta le a bizonyítási eljárást.

Nem osztotta a másodfokú bíróság a főügyészség azon álláspontját, mely szerint az ítélet meghozatalában a törvény szerint kizárt bíró vett részt.

Az elsőfokú bíróság ítéletének meghozatalakor hatályban volt és ekként irányadó 1998. évi XIX. törvény 21. § (3) bekezdés a) pontjában foglaltak szerint kizárt a bíró a további eljárásból, ha az ügyben a vádemelés előtt nyomozási bíróként vagy a nyomozási bíró határozata elleni fellebbezés tárgyában járt el. Ehhez kapcsolódóan az 1998. évi XIX. törvény 606/B. § (1) bekezdés b) pontja alapján a törvényszék másodfokú tanácsának tagjaként az 1998. évi XIX. törvény 215. § (3) bekezdése alapján eljáró bíró, a 2016. november 30. napja után indult büntetőeljárások esetében minősül kizártnak.

A rendelkezésre álló iratok adataiból megállapítható, hogy jelen ügyben a nyomozás elrendelésére 2016. június 5. napján került sor, azaz a büntetőeljárás 2016. november 30. napját megelőzően indult. Az ügyben az elsőfokú bíróság tanácsának elnöke 2016. november 30. napját követően, a nyomozási bíró határozatai ellen bejelentett fellebbezések elbírálásában a másodfokú tanács tagjaként ugyan részt vett (2016. december 7. napján kelt 11.Bnyf.741/2016/2. számú végzés, 2017. február 17. napján kelt 11.Bnyf.93/2017/2. számú végzés és a 2017. március 7. napján kelt 11.Bnyf.150/2017/2. számú végzés), ez azonban nem változtat azon a tényen, hogy a már említettek alapján a törvényszék másodfokú tanácsának tagjaként a nyomozási bíró határozatának felülbírlata során eljáró bíró csak a 2016. november 30. napja után indult büntetőeljárásokban minősül kizártnak, figyelemmel a Kúria BH2018. 70. számú (Bfv.I.836/2017.) eseti döntésére is.

Az ítéletábra utal továbbá arra, hogy az Alkotmánybíróság a 2017. december 12. napján - alkotmányjogi panasz tárgyában - meghozott 3355/2017. (XII. 22.) számú határozatával a Szolnoki Törvényszék 8.B.551/2013/49., a Szegedi Ítéletábra Bf.II.466/2015/8., illetve a Kúria Bfv.III.907/2016/6. számú ítélete Alaptörvény ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt elutasította. Hivatkozott határozatának [14] bekezdésében az Alkotmánybíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy az alkotmányos követelmény figyelembe vétele alóli egyik kivétel, ha a nyomozati szakban történő eljárás miatti kizárási ok ugyan megállapítható a perbíróval (vagy eljáró tanács tagjával) szemben, de az így hozott ítéletet a későbbiekben érdemben felülvizsgálja egy olyan bírói tanács, amelynek tagjaival szemben kizárási ok már nem áll fenn.

A fent kifejtettekre tekintettel az ítéletábra akként foglalt állást, hogy az első fokon eljáró tanács elnöke a jelen büntetőeljárásból nem minősült kizártnak, mert vele szemben a végzés és az ügydöntő határozat meghozatalának időpontjában törvényi kizáró ok nem állt fenn, illetve esetleges kizártságát az Alkotmánybíróság ide vonatkozó döntése alapján jelen másodfokú tanács megfelelő összetétele egyébként is orvosolná. Éppen ezért az ítéletábra az ügyészség, illetve a védő által, az ítélet hatályon kívül helyezése érdekében bejelentett fellebbezéseket nem ítélte alaposnak.

Az elsőfokú bíróság eljárása során az ügy lényegét illetően megalapozott tényállást állapított meg, melyet azonban a másodfokú bíróság a rendelkezésre álló iratok egybehangzó adatai, valamint a vádlott fellebbezési nyilvános ülésen tett nyilatkozatai alapján a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontjában írtak szerint az alábbiak szerint kiegészített, illetve helyesbített:

A vádlott közműves mellett, illetve a mezőgazdaságban végez alkalmi munkát, havi jövedelme körülbelül 250.000-300.000,- forint. Jelenleg élettárs neve él élettársi kapcsolatban, aki havi 200.000,- forint jövedelemmel rendelkezik. A vádlott saját háztartásában egy kiskorú gyermek

eltartásáról gondoskodik, ország 2 neve on jogszerűen tartózkodik.

Ezen a kiegészítések azért váltak szükségessé, mert az elsőfokú bíróság ítéletének meghozatalát követően a vádlott személyi körülményeiben változások következtek be, másrészt az elsőfokú bíróság elmulasztotta megállapítani, hogy a vádlott ország 2 neve területén jogszerűen tartózkodik, holott ennek a büntetés kiszabása körében jelentősége van.

Az ítélet tábla kiegészítette továbbá a tényállást azzal, hogy 2016. június 5. napján hajnali 1 óra tájban történt a bűncselekmény elkövetése.

Az ítélet 3. oldal, alulról harmadik bekezdésében írtakat azzal egészítette ki, hogy a vádlott kezében tartott kés körülbelül 10 cm pengehosszúságú volt. Ezzel a késsel támadt tanú 1 neve (beceneve) és részben csapkodó, részben szúró mozdulattal okozta neki a 3. oldal utolsó bekezdésében részletezett sérüléseket azzal, hogy a szúrt sérülés körülbelül 5-6 cm mélységű volt és az a mellűrt azért nem nyitotta meg, mert a sértett bordája megállította az elkövetés eszközét. Ez a sérülés a sértettnél közvetetten életveszélyes állapotot idézhetett volna elő.

tanú 3 sértett a mellkasfal bal oldalán 3 cm szélességű, meg nem határozható mélységű szúrt sérülést szenvedett el, amely közvetetten életveszélyes állapotot idézhetett volna elő.

tanú 2 (beceneve) sértett bal csuklóját a vádlott szúró mozdulattal vágta meg.

A vádlott a segélyhívót 2016. június 5. napján 1 óra 19 perckor értesítette.

A vádlott a bal csuklója singcsont felszínén 2 cm hosszúságú nem felszínes, inkább szúrt sérülést is elszenvedett.

Fenti kiegészítések, illetve helyesbítések azért váltak szükségessé, mert az elsőfokú bíróság az elkövetés időpontját pontosan nem határozta meg, másrészt az elkövetés során használt kés pengehosszúságának van jelentősége, nem a kés méretének, hiszen a penge mérete alapján lehet megállapítani, hogy az eszköz 124/1993. (IX. 22.) Kormányrendelet mellékletének 1. pontjában írtak szerint különösen veszélyes eszköznek minősül-e. Ezt az elsőfokú bíróság a bűnösségi körülmények körében értékelte is, de elmulasztotta ennek ténybeli alapját rögzíteni.

Ezen túlmenően az elkövetési eszköz, jelen esetben a kés pengehosszúsága a testi sértésre irányuló szándék megállapítása körében is jelentőséggel bír (3/2013. Büntető jogegységi határozat 2/A. pontja).

A tényállásban rögzített sérülések elhelyezkedésének, méreteinek, annak, hogy szúrt, metszett vagy szúrt-metszett sérülések-e, az, hogy közvetett vagy közvetlen életveszélyt okoztak vagy okozhattak volna a bűncselekmény helyes minősítése szempontjából van jelentősége. Az elsőfokú bíróság azonban ezeket a tényeket pontatlanul, néhol iratellenesen állapította meg, ezért az ítélet tábla szakértő neve igazságügyi orvosszakértő szakvéleményében foglaltak, illetve a szakértő által a tárgyaláson (36. sorszámú jegyzőkönyv) előadottak alapján az elsőfokú ítélet tényállását ezeknek megfelelően kiegészítette, illetve helyesbítette.

Mellőzte továbbá a tényállásból a vádlott tudattartalmára vonatkozó megállapításokat (ítélet 4. oldal negyedik bekezdés) és ezeket a jogi indokolás körébe emelte, mert az elkövető tudattartalmát érintő - a jogi fogalmak formájában megjelenő - következtetések a jogi értékelés körébe tartoznak, miután

nem ténymegállapítások (BH2005. 167.).

Egyebekben az elsőfokú bíróság hiánytalan és megalapozott tényállást állapított meg, azt a fenti helyesbítésekkel és kiegészítésekkel a másodfokú bíróság ítélezésének alapjául elfogadta.

A felmentés érdekében bejelentett fellebbezésében a védelem azt kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a vádlott védekezését - mely szerint saját magát védte a jelen eljárás sértetteivel szemben, azaz jogos védelmi helyzetben volt - elvetette és ezzel szemben tényállását a vádlottat terhelő bizonyítékokra alapítottan állapította meg, holott az e körben értékelt tanúvallomások álláspontja szerint részben egymással és önmagukkal is ellentétesek voltak.

Az elsőfokú bíróság tényállása megalapozott, hiszen a bizonyítási eljárást teljes körűen, a szükséges és lehetséges körben lefolytatta, a bizonyítékokat egyenként és összességükben is maradéktalanul mérlegelési körébe vonta, azokat okszerűen értékelte és ésszerű indokát adta, hogy a vádlott jogos védelmi helyzetre irányuló védekezését miért vetette el, míg ezzel szemben a tényállás megállapítása során miért fogadta el tanú 1 (beceneve), tanú 2 (beceneve), tanú 3, tanú 4, tanú 5, tanú 6, tanú 7 tanúk nyomozás során első alkalommal tett vallomását.

Megalapozott tényállás esetén a másodfokú eljárásban nincs törvényes lehetőség a bizonyítékok eltérő mérlegelésére, ezért a felmentésre irányuló és gyakorlatilag a bizonyítékok mérlegelését támadó fellebbezések eredményre nem vezethettek.

A védelem által hivatkozott jogos védelmi helyzet körében az elsőfokú bíróság jogi indokolása azonban pontatlan és hiányos, mert az általa felhívott a büntető törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (Btk.) 22. § (1) bekezdése helyett, a vádlott védekezése szerint a sértettek támadását úgy kell tekinteni, hogy az a vádlott életének kioltására irányult, hiszen őt éjjel, a Btk. 459. § 6. pontjában írtak szerint felfegyverkezve (késsel) a Btk. 459. § (1) bekezdés 3. pontjában írtak szerint csoportosan (többen mint hárman) támadták meg, ez pedig a Btk. 22. § (2) bekezdés a) pont aa), ac) és ad) alpontjaiban meghatározott, úgynevezett szituációs jogos védelmi helyzet lett volna.

Az irányadó tényállás alapján azonban nem állapítható meg, hogy a vádlott jogos védelmi helyzetben lett volna, mint ahogyan ezt az elsőfokú bíróság is megfelelően kifejtette. E körben adott indokait a másodfokú bíróság kiegészítette azzal, hogy a vádlott előadását cáfolta még az igazságügyi orvosszakértői vélemény azon megállapítása is, mely szerint a vádlott testén nem volt nyoma annak, hogy őt az általa elmondottak szerint legalább hárman a földön fekvő rugdosták, bántalmazták volna.

Az elsőfokú bíróság az általa megállapított, megalapozott tényállás alapján tehát okszerűen következtetett a vádlott büntetőjogi felelősségére, a bűncselekmények minősítése körében azonban a jogi indokolással adós maradt.

A vádlott a tényállásban leírtak szerint egy 10 cm pengehosszúságú késsel két sértettnek (tanú 1 (beceneve) és tanú 3 nak) ugyan 8 napon belül gyógyuló sérülést okozott, de a törvényszék a vádlott terhére e két sértett sérelmére életveszélyt okozó testi sértés büntetnének kísérletét állapította meg, míg a harmadik sértett (tanú 2- beceneve) sérelmére elkövetett cselekményt az okozott sérülés gyógytartamának megfelelően minősítette.

Az életveszélyt okozó testi sértés kísérletének megállapíthatóságához az eszköz jellegén, az elkövetés módján és a sérülés célba vett helyén túlmenően azt is vizsgálni kell, hogy az

életveszélyes sérülés bekövetkezésének reális lehetőségét a vádlott tudata átfogta-e és az ilyen sérülés bekövetkezésébe belenyugodva cselekedett-e, feltéve, hogy rajta kívül álló okok folytán nem következett be az eredmény (BH1997. 328. és BH2006. 72.).

Az élet és testi épség büntetőjogi védelméről szóló 3/2013. Büntető jogegységi határozat I/2. pontjában írtak szerint a testi sértésre irányuló szándék megállapításánál az elkövetéskori tudattartalomra, a tárgyi és az alanyi tényezőkből lehet következtetni. A tárgyi tényezők körében jelentősége van az elkövetéshez használt eszköznek, jelen esetben a késnek, amely a testi sértés egyik tipikus eszköze. Ezen túlmenően mindhárom sértettnek szúrt sérülést okozott a vádlott, a sérülés helye két sértett esetében a mellkas, amely köztudomásúan életfontosságú szervet tartalmaz, továbbá megállapítható a vádlott támadó szándéka, hiszen fa mögül kilépve „Bajt akartok?” felkiáltással, agresszív, támadó magatartást tanúsított a sértettekkel szemben. Így megállapítható, hogy a vádlott szándéka mindhárom sértett esetében testi sérülés okozására irányult, e körben magatartásának lehetséges következményeit kívánva cselekedett (Btk. 7. § 1. fordulat).

Ezen túlmenően, figyelemmel az elkövetés eszközére, a sérült testtájékra, megállapítható, hogy tanú 1 (beceneve) és tanú 3 sértettek esetében a vádlott tudata az életveszélyes sérülés bekövetkezésének lehetőségét is átfogta és abba belenyugodva cselekedett, hiszen 10 cm-es pengehosszúságú késsel, az adott testtájékon - mellkason - köztudomásúan akár életveszélyes sérülés is okozható, de a vádlott mindezekkel számolva szúrta meg a nevezett sértettet.

Az elsőfokú bíróság tehát helyesen következtetett a vádlott büntetőjogi felelősségére és az általa tanú 2 (beceneve) sértett sérelmére elkövetett testi sértés büntetett a törvénynek megfelelően minősítette, azonban a további 2 rb. testi sértés büntetnének kísérlete körében elmulasztotta felhívni a bűncselekmény alapesetét meghatározó jogszabályhelyet. A 61/2008. Büntető kollégiumi vélemény 3. pontjában írtak szerint a bűncselekmény megnevezése után fel kell tüntetni a bűncselekmény alapesetének - és ha megvalósult, minősített esetének - törvényi tényállását, továbbá a büntetési tételét meghatározó törvényi rendelkezéseket.

A Btk. 164. §-ában meghatározott testi sértés bűncselekményének kettő alapesete van: a (2) bekezdés szerint a sérülés vagy betegség 8 napon belül gyógyuló (könnyű testi sértés), míg a (3) bekezdés szerint a sérülés vagy betegség 8 napon túl gyógyuló (súlyos testi sértés). Tekintve, hogy a vádlott a hivatkozott két cselekmény elkövetése során a sértetteknek 8 napon belül gyógyuló sérülést okozott, e két bűncselekmény alapesete a Btk. 164. § (2) bekezdése szerint határozandó meg, ezért a másodfokú bíróság e bűncselekmények minősítését ennek megfelelően változtatta meg.

Az ítélet rendelkező részében, a kísérleti szakban maradt cselekménynél, az elsőfokú bíróság szükségtelenül hivatkozott a Btk. 10. § (1) bekezdésére.

A már hivatkozott 61/2008. Büntető kollégiumi vélemény 3/a. pontjában írtak szerint ugyanis nem kell feltüntetni a Btk. Általános Részének azon rendelkezéseit, amelyeket a szöveges minősítés tartalmaz, így az elkövetési alakzatot meghatározó törvényhelyet. Ebből adódóan a Btk. 10. § (1) bekezdésére történő utalást a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet rendelkező részéből mellőzte.

A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság a bűnösségi körülményeket szinte maradéktalanul értékelte, azt a másodfokú bíróság csupán annyiban helyesbítette, hogy helyesen a távoli kísérletet értékelte enyhítő körülményként, hiszen a tényleges sérülések csekély mértékűek voltak, így a befejezett bűncselekmény megvalósulásának reális lehetősége kisebb volt. Mellőzte ugyanakkor

annak enyhítő körülményként történő értékelését, hogy a vádlott a bűncselekmény megvalósítása során megsérült, hiszen az irányadó tényállás szerint ezeket a sérüléseket magának okozta. Ugyanakkor további súlyosító körülményként értékelte a testi épség elleni bűncselekmények elszaporodottságát és helyesen a többszörös halmazatot.

Az így helyesbített bűnösségi körülményekre is figyelemmel nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor arra az álláspontra helyezkedett, hogy a Btk. 79. §-ában meghatározott büntetési célok a vádlott vonatkozásában kizárólag szabadságvesztés büntetés alkalmazásával érhetőek el. E körben a halmazati büntetés és a középértékes büntetésre vonatkozó jogszabályokat felhívta, de a büntetés középértéke körében indokolása hiányos. A középérték jelen esetben hét év, mert a vádlottal szemben kiszabható büntetés a legsúlyosabb bűncselekmény büntetési tételére (kettő évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztés) és a halmazati büntetési szabályokra tekintettel kettő évtől tizenkét évig terjedhet. E körben mellőzte a másodfokú bíróság a Btk. 80. § (4) bekezdésére történő hivatkozást, mert azt az elsőfokú bíróság nem alkalmazta, míg a Btk. 81. §-ára történő hivatkozást akként helyesbítette, hogy annak (1), (2) és (3) bekezdése került alkalmazásra.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlott által elkövetett bűncselekmények tárgyi súlyára és a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyesség fokára tekintettel úgy ítélte meg, hogy már a középértéktől lényegesen enyhébb tartamban megállapított szabadságvesztés büntetés kiszabása is elegendő, de egyben szükséges jogkövetkezmény. A másodfokú bíróság megítélése szerint a kiszabott büntetés arányos, ezért annak lényeges enyhítésére törvényes lehetőséget nem látott.

A büntetés kiszabása körében mellőzte a másodfokú bíróság annak megállapítását, hogy a büntetés kiszabása során mintegy hat hónap időtartamban került figyelembe vételre az időmúlás a büntetés tartamát csökkentő tényezőként. Ezt ugyanis a büntetőeljárás elhúzódása esetén kell meghatározni, figyelemmel a 2/2017. AB határozatban írtakra, jelen esetben viszont a vádirat benyújtását (2017. április 21. napját) követően az elsőfokú bíróságot eljárása során késedelem nem terhelte, az ügyben ésszerű határidőben - nyolc tárgyalási nap megtartását követően - , 2018. május 22. napján ügyszózatot hozott.

A szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatát az elsőfokú bíróság a törvényi rendelkezéseknek megfelelően állapította meg, a feltételes szabadságra bocsátás körében azonban szükségtelenül rendelkezett akként, hogy legkevesebb három hónapnak a kitöltését követő naptól van helye a vádlott feltételes szabadságra bocsátásának, hiszen a kiszabott szabadságvesztés tartamára tekintettel ez szóba sem kerülhet. Ezért ezt a megállapítást másodfokú bíróság mellőzte.

Az előzetes fogvatartásnak a szabadságvesztésbe történő beszámítása körében az elsőfokú bíróság dátumszerűen nem jelölte meg, hogy mely időpontig számítja be a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt, ezért ezt a másodfokú bíróság pótolta.

Osztotta a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság azon álláspontját, mely szerint a tizenhárom éve ország 2 neve on jogszerűen tartózkodó, büntetlen előéletű vádlott vonatkozásában - akinek családja is ország 2 neve on él - a kiutasításra irányuló ügyészi indítvány nem megalapozott.

A fent részletezettekre tekintettel a Szegedi Ítélet tábla a bejelentett fellebbezéseket minden irányban alaptalannak ítélte, azonban az elsőfokú bíróság ítéletét hivatalból is felülbírálván, azt a Be. 604. § (1) bekezdés b) pontja és a Be. 606. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta, egyebekben a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy a vádlott ország 1 neve -ban született, tényleges tartózkodási helyének irányítószáma: szám.

A másodfokú bíróság a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdései alapján rendelkezett vádlott neve vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől, a másodfokú eljárásban előzetes fogvatartásban töltött idejének szabadságvesztés büntetésbe történő beszámításáról.

A fellebbezési eljárás során, a kirendelt védő munkadíjával kapcsolatban felmerült bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezés a Be. 613. § (1) bekezdésén alapult.

Az ítélet elleni fellebbezési jog kizárása a Be. 615. § (1) és (2) bekezdésén alapult.

Szeged, 2018. október 2.

dr. Joó Attila s.k.	. Katona Dorottya s.k.	dr. Cserhádi Ágota s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

A Szegedi Ítéltábla Bf.IV.368/2018/6. számú ítélete és a Kecskeméti Törvényszék 3.B.165/2017/59. számú ítéletének jelen ítélettel meg nem változtatott része jogerős és végrehajtható.

A jogerőre emelkedés időpontja: 2018. október 2.

Szeged, 2018. október 2.

dr. Joó Attila s.k.
a tanács elnöke